

11. Fejezet – A hős dúdol, elalszik és alkudozik

„Lala~lan♪ lalan♪ la~lanlalalala ♪”

Reggel. Amikor az ég még sötét, mint az árnyék, de szépen lassan elkezd kivilágosodni. Furcsán gyengéd hangulatban voltam, és egy lelkesítő dallamot dúdoltam, ami hátborzongatóan visszhangzott a szobában, a királyi főváros valamelyik fogadójában.

„Lala~lan♪ lalan♪ la~lanlalalala ♪”

Végső soron, a rengeteg munka miatt vonakodva feküdtem volna le az ágyba, ami már 3 hónapja hiányzott. A haragomat használva hajtottam a bosszúálló lelkemet. Egymás után ittam meg a mágikus főzeteket és siettettem a projektemet.

Az után, ami történt, a testem és lelkem is kifáradt, de éreztem, ahogy azt suttogják: „Hát nem élvezed?”. Egész éjjel elmerültem az átalakításban. Abban a pillanatban, amikor végeztem a nehéz részével, furcsa transzba estem. Habár, már nem volt rá szükségem, hogy gyenge minőségű mágikus erő helyreállítás italokat igyak, mégis megittam a maradékot, mert az elmém nem működött megfelelően.

Annak ellenére, hogy rájöttem, a tudatom veszélyben van, mégis, az adrenalin, ami kitörni készült belőlem, arra készítetett, hogy folytassam a nyaklánc módosítását. *O és *ng hangokat nyöszörögve nyújtózkodtam. Ha a napfényben fürdenék, akkor talán képes lennék relaxálni, és feloldani azt a hatalmas feszültséget, amit az éjszakai munka okozott.

„Hangos vagy!! Tisztába vagy vele, hány óra van?!”

„Uooh, s-sajnálom...”

Hirtelen egy hangos zajt hallottam a másik szobából. Azonnal visszatértem a szokásos önmagamhoz. Nem csak az, hogy rég voltam már fogadóban, hanem számkivetett napjaimban megszoktam a magányt, így teljesen elfelejtettem, milyen másokat zavarni.

Ez rossz! A fogadó ezen emeletén tényleg nagyon vékonyak a falak, ezért elképzelhető, hogy meghallották a mélabús dúdolásomat. Ez borzasztó! Meg akarok halni. Annyira kínos!!!

„Hányszor kell még elmondanom, hogy fogd már be!”

Miután fejest ugrottam az ágyamba, és forgolódni kezdtem, a szomszéd megint megütötte a falat.

Úgy tűnik, hogy még mindig nem tért vissza az eszem. A kreatív képességeim mélyponton vannak, amit nagyon sajnálok. Mivel kétségbeestem, ezért lefeküdtem aludni.

Habár, már egy ideje nem volt lehetőségem ágyban aludni, de nem engedhettem meg magamnak, hogy teljesen elszenderegjek. Néhány dolgot elő akartam készíteni, mielőtt elhagynám a várost.

Habár a hercegnő elrendelte, hogy másnapig maradjanak távol az idézési területtől, mostanra már valószínűleg felfedezték őket, és kaptak orvosságot. Eltart egy darabig, míg meggyógyulnak azok a sérülések, de mivel már elég sok idő eltelt azóta, ezért legkésőbb a nap végén el

akarom hagyni a fővárost.

Sajnálattal néztem az ágyat, majd az ablak mellé ültem, mert a nap első sugarainak kellett ébresztenie, aztán behunytam a szememet.

Végül, gyönyörűen elaludtam.

Nos, nem gondoltam volna, hogy hirtelen beborul az ég. Mi volt a helyzet az első alkalommal? Kizárt, hogy emlékezzek, milyen idő volt a megidézésemet követő napon.

Ezért lehet az, hogy már teljesen felkelt a nap, és lassan közeledtünk a délhez. Azonnal kijelentkeztem a fogadóból, és úgy döntöttem, hogy elhalasztom a menekülési tervem előkészítését. Aztán ettem valamit az egyik normálisnak tűnő élelmiszeres bódénál, majd a nyomornegyed felé vettem az utamat.

Úgy tűnik, hogy a tegnapi figyelmeztetésem elérte a célját, mivel egy huligán sem kötött belém útközben.

Átmentem a pénzváltók negyedén is, ahol különböző alkalmazottak végezték a dolgukat. Mikor meglátták az arcomat, rémületükben meghajoltak, ezért úgy döntöttem, hogy rájuk mosolygok. Nem értettem, miért lettek tőle még sápadtabbak.

Nem azért vagyok itt, hogy harcoljak, kivéve, ha okot adnak rá.

Elértem azt a helyet, ahová a vízköpők voltak kihelyezve. Minden olyan volt, mintha a tegnapi események meg sem történtek volna. Közben rájöttem, hogy még mindig nem tudom a titkos jelszót.

Anélkül, hogy gondolkozási időt hagytak volna, a vízköpők azt mondták: „Lépj be.” Örülök, hogy megtették a szükséges előkészületeket.

Miután beléptem Duphein bázisára, a testőrök a tegnapi incidensből, szúrós pillantásokat vetettek rám.

„Nem mintha provokáció nélkül támadtam volna rátok. Nem kell idegeskedni, ugye?”

A homlokomat ráncoltam és sóhajtottam, miközben hozzájuk beszéltem, de még így sem voltam képes enyhíteni az idegességükön. Habár ez a helyes hozzáállás, mivel a védelem leeresztése halálos tud lenni ebben a nyomornegyedben. Viszont van az a szint, ahol a feszültség már hátrányossá válik és teljesen kimeríti az embert.

Amikor felmentem a lépcsőn, csakúgy, mint tegnap, Dupheint láttam, ahogy mosollyal az arcán várt rám. Az asztalán 4 erszény volt arannyal megtömve és egy kisebb, amiben a maradék 40 érme lehetett.

„Az öt zsákban összesen 340 arany érmével egyenlő valuta van. Le szeretné ellenőrizni?”

„Nincs rá szükség. Aki abban a székben ül nem olyan kicsinyes, hogy elvenné a pénz egy részét.”

Valójában megfontoltam, hogy vitába szállok vele, de végül egy kedvetlen hízelgés mellett döntöttem.

„És itt van a nyaklánc.”

„A szívem legmélyéből köszönöm, hogy valami nagyon értékeset szerezhettem. Nh? Kh, ez...”

Duphein, aki kezébe vette a nyakláncot, úgy tűnt, észrevett valamit. Biztos voltam benne, hogy az álca, amit alkalmaztam a nyakláncra, becsapja az átlagos alkimistákat és varázslókat. Ezért is nehéz az olyan emberekkel üzletelni, akik ilyen magas szintű észleléssel és intelligenciával rendelkeznek.

„Haa, így a közvetlen tárgyalás a királyi családdal lehetetlen lesz.”

„Nem gondolod, hogy vicces lenne egy olyan nemes elé odadobni, aki az utadban áll? Különben is, kezdetektől fogva nem akartál olyan magas kockázatú stratégiát alkalmazni, mint hogy közvetlen tárgyalásba kezdj a királyi családdal, ezért ne próbálj átverni.”

És végül, még valami; a királyi család, azaz a jelenlegi király, a királyné és a hercegnő szükséges rosszként tekint a nyomornegyedre, és nem akarják elismerni, annak létezését. Ez azért van, mert egyre gyorsabban terjednek a pletykák a Démon Királynő létezéséről, ami miatt a termékeket felvásárolják, így azoknak ára felmegy, ami a nyomornegyed infrastruktúrájának megerősödéséhez vezet.

Amennyiben közvetlen tárgyalásokat kezdeményeznének, a királyi család minden felelősséget a nyomornegyedre hárítana, és teljesen visszaszorítaná őket. Megvádolnák, hogy tolvajokkal dolgoznak, és

számtalan bűnözőt elhurcolnának rabszolgának, hogy a királyság érdekében az egész életüket kényszermunkával töltsék el.

Ha megtennék, az lázadásra szítaná az embereket. De a királyi családról beszélünk, akik azt hiszik, hogy szent és sérthetetlen a pozíciójuk. Sose fognak annak lehetőségére gondolni, hogy egyszer talán lázadás fog kitörni.

Egyébként, első alkalommal is hasonló dolog történt a hátam mögött. Kitért a felkelés és engem vádoltak az egésszel, aki legyőzte a Démon Királynőt. A polgárok pedig elhitték, hogy én állok az egész mögött. Azt hiszem, most is meg fognak próbálkozni hasonlóval, csak nem én leszek a bűnbak.

„Mindazonáltal, bezsebelhetsz pár szívességet néhány befolyásos arisztokratától. 20 arany érmét fizetek biztosításként, amennyiben baj történne. Ha teljesíted a kérésemet, akkor pedig még további 20 arannyal jutalmazlak meg. Érdekel?”

„Szívesen adok kedvezményt a biztosításra vagy a jutalomra, ha megtanítasz, hogy miként voltál képes elvégezni ezeket a módosításokat egyetlen éjszaka alatt.”

„Sajnálom, de ez üzleti titok. Nos, akkor, meg tudod csinálni?”

„Addig nem tudok válaszolni, míg nem hallottam a részleteket.”

Duphein egy kicsit vállat vont.

„Természetesen nem lehetlent akarok kérni. Azt akarom, hogy készíts egy alkímiai lényt; hasonló, mint a tiéd, ami aranyérmévé tud változni;

hogya a szememként használhassam. Képes legyen varázslat által videófelvételt készíteni a kastélyban történésekről, majd álcázza magát, például egy madárnak, ami visszatér hozzám.”

„Ha képesek lesznek visszakövetni a forrást, akkor a következményekből eredő károk jóval nagyobbak lesznek. Nyolcvan aranyérme kiegészítő díj szükséges mellé.”

„Itt az idő, hogy megmutasd, mire vagy képes. Harminc aranyérme.”

„Nem, nem, nem. Ez nem arról szól, hogy lehetséges-e számomra, hanem, hogy mekkora hátránnyal jár, ha elbukok. Hetven aranyérme.”

„Tch, hasonló módszert alkalmaznál, mint amivel információkat gyűjtesz a nemesekről, nem igaz? Csakhogy, ez esetben a királyi család lesz a célpont. Ötven aranyérme.”

„Úgy vélem, hogy a kockázat a királyi családra kivetítve jóval nagyobb, mint egy nemes esetében. Hatvan aranyérme és úgy tűnik, kezd kitisztulni az ég.”

Aztán a tárgyalás közepén, Duphein, aki egész idő alatt mosolyogva figyelt engem, kinézett az ablakon. Úgy tűnt, nem lesz hajlandó többet engedni ennél.

„... Rendben, elég. Tényleg te vagy az a mohó szemüveges gazember.”

„Nem tudtad, hogy a nekem való hízélgéssel nem érsz el semmit? Ezzel a tárgyalások befejeződtek. Nos, akkor.”

Duphein miután ezt mondta, úgy nevetett, mintha engem gúnyolna ki. Elővett és leszámolt pontosan negyven aranyat; aztán az íróasztalából előhúzott egy üres erszényt, és beletette.

Ha hozzátesszük, ahhoz a majdnem teli táskához, akkor pontosan nyolcvan aranyérme lesz benne. Húsz arany a kellemetlenségi díj és a hatvan, aminek már a tárgyalások végett benne kell lennie.

„Ez lenne a 'kíváncsiskodó szem' rádióvevő egysége. Ha sikeresen aktiválják, akkor rá kell kapcsolódnia az elkészített videófelvevételekre, és továbbítania kell a 'kíváncsiskodó szembe.'”

Duphein egy kis üvegcsét mutatott meg nekem, aminek a belsejében egy fémnek tűnő aranyszínű anyag volt.

Elvettem a kis lezárt palackot, majd behelyeztem a táskámba.

„Megöl a kíváncsiság, miként lehet az, hogy egy pillanattal ezelőtt kértem, de már elő is lett készítve.”

„Sajnálom, de ez üzleti titok.”

Úgy tűnik, a gúnyosan nevető Duphein megtorlásnak szánta ezt a korábbiért.

„Haha~ ... Imádkozni fogok, hogy ne találkozzunk újra.”

Bár, arra gondoltam, hogy mindezek után lehetetlen lesz, mégis tovább folytattam a gyalázkodó szavak használatát.

„Hát, ezt szomorúan hallom. Ami engem illet, nem bánom, ha meglátogatsz.”

Nem tudom, hogy mennyire gondolta ezt komolyan.

Már láttam előre, hogy bármit felelnék, Duphein úgyis csak vigyorogna, ezért úgy döntöttem, hogy nem mondok semmi különöset. Kicsit elveszettnek éreztem magam, de nem szenteltem ennek túl nagy figyelmet.

Ennek ellenére számítottam rá, hogy Duphein kihúzza belőlem.

A terv sikere kizárólag attól függ, hogy van-e olyan ember a királyi palotában, aki képes észrevenni azt a kis különbséget a nyakláncon, amit Duphein is észrevett. A korábbi életemben a hercegnő mindenhol magával vitte az ékszerét. Nem tudom, hogy érzelmi kötődés miatt-e vagy valami különös oka volt, de figyelembe véve a személyiségét, leellenőrzés nélkül fogja viselni.

Ha ezt fogja tenni...

„Hahaha, nagyszerű lenne, ha ilyen tökéletesen beleesne a csapdába.”

Azon gondolkoztam, hogy mikor lett ma ilyen jó kedvem. Eszembe jutottak azok az idők, amikor szökevényként éltem, végig csak menekültem és menekültem. Az egyetlen dolog, amire gondolni tudtam, az a túlélésem. A hét minden napján, a nap 24 órájában, egy teljes éven

keresztül. Nem élhettem teljes életet, mert folyamatosan oda kellett figyelnem a környezetemre. A felesleges dolgokon való gondolkozásra se jutott időm.

Nagyon hálás vagyok a második esélyért. A nyomornegyed utcáin sétáltam, eufórikus hangulatban, miközben elképzeltem a király, a királynő és a lovagok képét, miközben a hercegnő fájdalomtól eltorzult arcát látják.

„Áh, belegondolva, hogy mennyi emberen kell még bosszút állnom, és mindezt megterveznem...”